

Parels residentie Vroonstalle

Armand

Armand zegt van zichzelf dat hij niet de man is van de grote verhalen of de hevige emoties. Een periode waar hij wel met veel plezier aan terugdenkt is zijn tijd bij de rijkswacht. Zijn opleiding volgde hij in het verre Hasselt. Hij kende er niemand, maar gelukkig kon hij terecht bij zijn overste en begeleider. Armand vertelt: “Het eerste wat je moest leren bij de rijkswacht, was met de motor rijden. Dat was toen met een Harley-Davidson, klassebakken hoor. Ze maakten daar toen niet veel spel van, we moesten gewoon die motor op. Ik had geen ervaring en was dus in het begin zeker geen goede rijder. Ik werd begeleid door iemand die ze 'dikke vader' noemden, omdat hij als een vader voor de jonge mannen was en ja... niet van de magerste was. Dat was een goede kerel, je kon er alles tegen zeggen. Tijdens één van mijn eerste ritten met dikke vader stopten we in een café en we dronken een paar pintjes en babbelden wat. Daarna, hup, gewoon weer die motor op. Hij reed eerst en ik moest hem volgen, maar ik reed dus nog niet goed en de combinatie met die paar pintjes en het volgen was niet evident. En toen gebeurde het, in een bocht ging ik onderuit. Ik belandde in de gracht, de motor was helemaal kapot. Toen heeft dikke vader zijn hand boven m'n hoofd gehouden en er alles aan gedaan dat dit niet aan de grote klok gehangen werd. Ik ben er hem altijd dankbaar voor geweest en heb nadien een heel schone carrière bij de rijkswacht kunnen uitbouwen. Dit dus deels dankzij 'dikke vader'.”

Jan

Ook Jan was actief bij de rijkswacht in Brussel, meer bepaald bij 'De Koninklijke Wacht te Paard'. Zijn paard heette Gezelle, een lief en braaf beest dat hij heel graag zag. Maar Jan vertelt ook: “Ze heeft mij wel eens onverwachts gebeten! Weet je dat je in mijn hals nog steeds een zwart plekje ziet van die tanden in mijn hals? Dat deed pijn hoor. Maar echt boos was ik niet. Dat zijn dieren, hé”.

Het verhaal dat Jan graag met ons wil delen gaat over de intrede van koning Boudewijn in Gent. Hij zat bij de rijkswachters die de nieuwe koning moesten begroeten in Gent. Ze moesten hiervoor van de kazerne in Etterbeek met hun paarden op de trein naar Gent. Daar werden ze gestationeerd in de kazerne in de Groendreef, ook zijn liefde was erbij. De meisjes keken op naar de rijkswachters te paard en Jan was best wel fier op zijn mooie, grote paard!

Op de grote dag van de intrede stonden Gazelle braaf in de rij met Jan op haar rug naast de andere paarden te wachten tot de koning zou passeren. Ze stonden samen vlak voor de mooie Sint-Niklaaskerk. Maar juist op het moment dat koning Boudewijn voor Jan passeerde, ging Gazelle op de grond liggen, met Jan nog steeds op haar rug, zijn voeten op de grond. Gazelleke was een beetje moe en vond dit de perfecte timing om wat uit te rusten.... Jan schaamde zich dood en gaf zijn paard de sporen zodat ze zou opstaan, maar de luie Gazelle bleef gewoon liggen terwijl de koning passeerde. Jan stond letterlijk aan de grond genageld van schaamte. En zo ging het moment de gloire van Jan en Gazelle de mist in... Maar ze hebben er wel een mooi verhaal aan over gehouden! En de liefde tussen de twee is er nadien niet minder op geworden, nog steeds koestert Jan de herinneringen aan zijn mooie Gazelle.

André

André is een praatgrage man die verhalen genoeg heeft, het strafste (in meerdere betekenissen) tekenen we hier neer.

“Ik zat in het leger en tijdens de Tweede Wereldoorlog was ik gelegeerd bij de Britten. En die Britten, die houden van structuur: 'eerst dit, dan dat,..' en allemaal op tijd hé. Wat heilig was, was hun theetijd. Elke dag om vier uur stipt moest de thee klaar staan voor de hoge pieten. Ik stond onder direct bevel van een jonge luitenant en moest hem elke dag thee brengen. Op een dag zag ik dat het iets voor vier was en ik was de thee vergeten maken. Het was niet altijd simpel om proper water te vinden en op dat moment was er geen voorhanden. Ik zocht, maar kon echt geen proper water vinden. Hij riep toen al: 'Where is my tea?' Ik wist niet wat ik moest doen, dus ben ik ter

einde raad calvados gaan halen bij de Fransen, dat is een soort appelsap met alcohol in. En met die calavados heb ik dan thee gemaakt. Met een bang hart serveerde ik dat aan de luitenant. 'Speciale smaak' zei hij, maar hij dronk toch alles op!"

"Vijftig jaar later ging ik naar een reünie van het leger. En, ongelooflijk maar waar, ik zag daar die luitenant en hij herkende mij nog ook. Hij vroeg hoe het ging en knipoogde dat hij nog goed wist dat hij van mij die thee gekregen had met die speciale smaak!"

Mark(us)

Markus was eveneens militair, hij woonde vanaf zijn 11 jaar in Duitsland maar is daarna meer dan dan 10 keer verhuisd. Zijn schoonmoeder zei een keer: "Jij bent meer aan het inpakken en uitpakken, dan al de rest!" Uiteindelijk kreeg Markus een overplaatsing naar de Leopoldskazerne in Brussel. Elk jaar was een een plechtige dienst voor de militairen in de kerk. Markus vertelt: "We stonden voor de dienst opgesteld in rijen, die met de hoogste rang hadden natuurlijk de beste plaatsen en zaten vooraan. Ik was in het begin gewoon soldaat en moest achteraan staan. En hierbij had ik altijd dubbele pech: ik stond ook stevast voor de rij met de paarden. En elke keer voelde ik de warme adem van die beesten in mijn nek en vaak nog wat spetters en speeksel erbij! Maar ik moest me inhouden en mocht niet reageren natuurlijk! Dat was echt niet plezant. Maar naarmate ik opklom in rangorde, kreeg ik een betere plaats. En dan was ik eindelijk verlost van die vreselijke 21st rij voor de paarden. Al mijn vroegere collega's waren jaloers, maar ik was elk jaar opnieuw dankbaar dat ik daar veilig vooraan stond!"